

NATURA
E ACASĂ

MĂSURI PENTRU COMBATEREA DECLINULUI POLENIZATORILOR

1. Monitorizarea populațiilor de polenizatori:

Înțelegerea stării polenizatorilor și a tendințelor e crucială pentru evaluarea eficacității acțiunilor de conservare.

Nu toate Statele Membre UE au liste roșii la nivel național pentru toate grupele de specii - albine, fluturi și musculițe.

Nevoie urgentă de a înțelege schimbările în abundența polenizatorilor și a biomasei, în special pentru albinele sălbatice, fluturi de noapte și musculițe. 57% dintre speciile de albine sălbatice europene nu dispun de date suficiente.

Date științifice și capacitate taxonomică (experți în identificarea de specii) concentrate în nordul și vestul Europei: zona Mediterană și estul Europei sunt mult mai puțin studiate.

Deficiențe majore și în urmărirea evoluției serviciului de polenizare asigurat de insecte - atât în culturile agricole, cât și la plantele sălbatice.

2. Măsuri de agromediu (de aplicat pe terenurile agricole de către fermieri):

Obiectivul dorit este **încetinirea și oprirea conversiei habitatelor importante pentru polenizatori** (cum ar fi pajiștile permanente naturale/semi-naturale), precum și refacerea acestora.

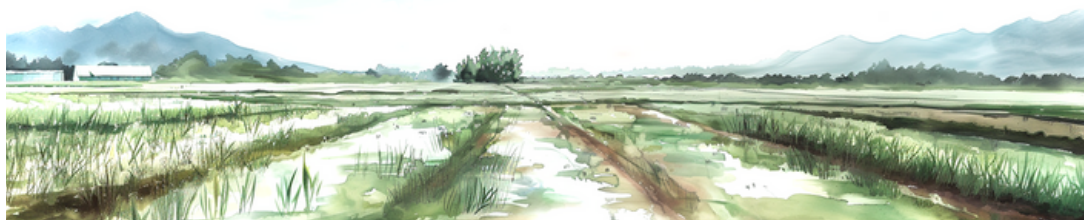
Complementaritate habitate:

peisaje cu zone naturale și semi-naturale întinse în care polenizatorii pot găsi spații pentru diverse nevoi - spații pentru iernare, spații pentru adăpostire în caz de vreme rea, spații cu resurse permanente pentru hrănire atunci când culturile agricole nu sunt în floare

Conectivitate habitate:

rețea de habitate interconectate, prietenoase cu polenizatorii în cadrul unui „mozaic” de diferite tipuri de terenuri dominate de folosința umană

Calitatea habitatului, **complementaritatea și conectivitatea** dintre habitate sunt cheia în refacerea/menținerea populațiilor de polenizatori.

Semănatul amestecurilor de semințe de flori crește semnificativ resursele de hrană; experții pledează pentru habitate diferite interconectate, bine gestionate, cu rol complementar în resursele pe care le oferă și în nevoile la care răspund, din punct de vedere al bunăstării polenizatorilor.

Atenție: Odată transformate pajiștile în teren arabil, e extrem de dificil să fie readuse la starea ecologică inițială - refacerea comunităților originale de plante, cu diversitatea genetică locală aferentă, e un lucru aproape imposibil.

3. Adaptarea la schimbările climatice prin crearea de:

4. Înzverzirea zonelor urbane - spații verzi publice și private:

jardinieră la ferestre

grădini de balcon
grădini private
grădini colective

parcuri
amenajări
peisagistice

margini de drumuri
scuaruri

Strategii cuprinzătoare, care includ facilitarea mișcării speciilor, îmbunătățirea succesului colonizării în noi zone și îmbunătățirea condițiilor de habitat.

Habitate conectate, esențiale pentru furnizarea de resurse florale diverse și pentru a ajuta polenizatorii să se adapteze la schimbările climatice.

Contribuții individuale, prin:

- **plantarea de specii native de plante cu flori** bune pentru polenizatori,
- **evitarea substanțelor chimice** dăunătoare (pesticidele),
- **crearea de locuri de cuibărit** (ex. „hoteluri” pentru insecte) poate sprijini polenizatorii urbani și periurbani.

Insectele sunt extrem de abile în a găsi chiar și cele mai mici petice cu flori, chiar și în orașe¹.

Atenție:

Apicultura urbană necesită precauție pentru a evita exacerbarea competiției pentru resurse cu polenizatorii sălbatici.

Majoritatea albinelor solitare (sălbatici) și a bondarilor își fac cuib în pământ - preferă zone cu sol afânat și/sau cu mult nisip, sau în arbori și în plante cu tulpina goală.

¹ Stange et al. 2017